

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593590816/facsimile.pdf> (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Arvingen

gjør ikke altid noget, at man er lidt latterlig, naar der er alvorlig Følelse bagved.

Jeg har senere ofte tænkt paa, at det var Ritmesteren, der ved sin Tale gav mig en fremragende Plads blandt Drengene. Havde han været min Fader, vilde vi Begge være blevene latterlige; men, idet han paa min Faders Vegne førte mig til Skolen, faldt det Latterlige kun paa ham, medens en ideal Glands fra hans Uniform og fra Fanen, som han løftede ved sit Raab, faldt paa mig.

Især i Førstningen svarede jeg kun lidet dertil, fordi jeg var saa trykket af Hjemme, at Alt omkring mig var mig ligegyldigt. Dr. Hilder kom og sagde, at han var Doctor for de Sunde, og søgte at faae mig meddelsom og livlig; men skjøndt Synet af ham gjorde mig godt, var det min eneste Tilfredsstillelse, at jeg, som Ritmesteren havde raadet mig, kunde være taus, naar det gjorde ondt, og lade alle de Fremmede gaae udenfor den Verden, jeg hjemmefra havde i mit Indre, og som for mig var høitidelig og hellig. I Mellemrum gik jeg ud til Hestehandler Sallings, og skjøndt de, naar jeg kom dem nær, ikke saae ud, som jeg i Afstand altid forestillede mig dem, gjorde det mig godt at sidde lidt hos dem, hvorved det dog kom i Veien, at jeg ikke maatte være »intim« med dem.

Men det gik naturligvis umærkelig over, og i min Erindring er der intet Overgangsled fra denne Melancholi til en glad og rastløs Forventning i Anledning af Noget, der skulde finde Sted i Skolen. Martsmaaned havde for Alvor bragt sine ofte lovede »selleve Sommerdage«, og det var i Glæde over det tidlige Foraar blevet besluttet, at vi en Søndag skulde drage ud til Charlottenlund og der have en Kamp med en anden Classe, vor sideordnede Realclassen, med hvem vi havde noget Udestaaende. Jeg var bleven vor Classes Anfører og drømte ikke om Andet end om Maaden, hvorpaa jeg skulde lede Feltoget. Da vi vare paa Pletten, meddelte jeg mine Underordnede min Plan, der tildels var laant fra Cyrus's Felttog mod Massagerne. Paa et passende Sted skulde en Trup af de Yngste rykke frem og engagere Fjenden, og medens de heltmodig værgede sig til sidste Mand, skulde jeg bryde frem med Hovedcorpset, overraske Fjenden og vinde en fuldstændig Seir. Planen blev modtaget med Enthusiasme; men, medens jeg omhyggelig førte mit Hovedcorps, opdagede jeg pludselig med den dybeste Uvillie, at den devoverede Skare, istedenfor at kæmpe til sidste Mand, lod sig overvælde uden Sværds-
slag